

CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN

TRÍ THẮNG TỬ QUẢ

Kim Yến Tử rung rung người, cúi đầu thấp giọng:

- Phải! Bang chủ nói đúng! Tôi chỉ vì tôi! Tôi ích kỷ!...

Nàng đưa tay che mặt, những hạt lệ thấm rơi xuống lòng bàn tay, nòng bồng.

Hồng Liên Hoa thoáng hối hận, dịu giọng ve vuốt niềm đau của nàng:

- Trên đại hạc tình yêu, ai không ích kỷ hả cô nương?

Kim Yến Tử đột nhiên ngẩng mặt lên:

- Ai khác thì ích kỷ chứ bang chủ thì không! Bang chủ vì yêu mà hy sinh, hy sinh tất cả cho tình yêu! Hy sinh âm thầm, không muốn cho ai biết mình yêu, mình hy sinh!

Nàng rút giọng tiếp:

- Tại sao tôi không học cái gương như bang chủ? Tại sao tôi không làm được như bang chủ?

Hồng Liên Hoa không muốn kéo dài câu chuyện trên vấn đề đó, một vấn đề mà mỗi lần nêu lên, như có mũi dùi nhọn đâm vào quả tim y.

Y chuyển hướng câu chuyện liên:

- Cô nương đã hỏi tại hạ rồi! Bây giờ đến lượt tại hạ hỏi cô nương!

Kim Yến Tử gật đầu:

- Bang chủ cứ hỏi!

Hồng Liên Hoa trầm ngâm một chút:

- Chẳng hay do đâu cô nương biết được sự việc đó?

Kim Yến Tử đưa tay áo lên lau nước mắt:

- Thế ra đêm đó bang chủ không thấy Tư Mã Bân à?

Hồng Liên Hoa kêu lên:

- Thần Dao công tử cũng có mặt trong khách sạn trong đêm đó?

Kim Yến Tử thở dài:

- Hắn nói với tôi về việc đó, tôi nghe rất đơn giản, nên dường như quá đơn giản mà như có thiếu sót gì! Bây giờ nghe bang chủ thuật lại, tôi thấy việc đó quá ư phức tạp! Tôi không ngờ sự việc quá phức tạp như vậy! Nhưng tất cả sự việc xảy ra, người chủ động nhắm vào mục đích gì? Tôi suy nghĩ mãi không hiểu nổi!

Hồng Liên Hoa cũng thở dài:

- Nào phải chỉ có mỗi một mình cô nương không hiểu! Chính tại hạ cũng chẳng hiểu gì cả! Thực ra đêm đó, tại hạ đã bỏ bao nhiêu sự việc, không kịp lưu ý đến! bởi tại hạ quá chú trọng đến việc theo dõi bọn Tây Môn Vô Cốt, đến Thần Dao công tử có mặt mà tại hạ vẫn mù mờ! Như vậy, tại hạ còn bỏ sót nhiều người khác nữa!

Kim Yến Tử gật đầu:

- Ít nhất, bang chủ cũng bỏ sót thêm một người!

Hồng Liên Hoa trở mắt:

- Ai?

Kim Yến Tử từ từ thốt:

- Một thiếu nữ rất xinh đẹp nhưng cũng rất bí mật, nghe nói, Du công tử thấy nàng chẳng khác nào thấy quỷ, lập tức chạy đi liền!

Hồng Liên Hoa lấy làm lạ:

- Thiếu nữ đó là ai? tại sao Du công tử quá sợ nàng như thế?

Kim Yến Tử thở ra:

- Tại sao thì ai biết được? Ngoài Du công tử ra, đừng hòng thêm một ai biết được điều đó!

Hồng Liên Hoa cau mày:

- Du Bội Ngọc! Du Bội Ngọc! Cái tên đó sao lại có liên quan đến quá nhiều bí mật trên đời như vậy chứ?

Kim Yến Tử thốt nhanh:

- Tại sao bang chủ không hỏi tôi? Hỏi về sự liên hệ giữa Du công tử và Lâm Diêu Bình, tôi biết hết! Tôi biết sự bí mật của cả hai!

Hồng Liên Hoa cười thắm:

- Một người càng biết nhiều bí mật, càng thêm thống khổ chứ có ích gì! Tại hạ tuy biết khá nhiều bí mật nhưng vẫn còn muốn biết thêm, tuy nhiên, loại bí mật đó thà không biết là hơn.

X

Thương thế của Kim Yến Tử khá nặng, nhờ loại thuốc trị thương của Cái bang có công hiệu linh diệu vô cùng, nên nàng thoát khỏi cơn nguy, tuy vậy, vẫn còn yếu lắm, không thể cử động mạnh. Nhưng nàng muốn đi ngay!

Hồng Liên Hoa có ý định khuyên Kim Yến Tử dưỡng một lúc nữa, khi nào khôi

phục lại nguyên trạng rồi sẽ đi. Song khuyên Kim Yến Tử bất động, có khác nào bảo nàng tự tử?

Nàng vốn hiếu động, trừ khi toàn thân bất toại không nhúc nhích được thì thôi, chứ đã cử động được lại rồi là nàng hoạt động ngay.

Nàng chưa được vững lắm thì đi thế nào nổi?

Hồng Liên Hoa bắt buộc bảo Mai Tứ Mảng hộ tống nàng, ngoài ra y còn phá lệ thuê một cỗ xe lừa chở nàng.

Người trong Cái bang không bao giờ xê dịch bằng xe, Mai Tứ Mảng nghe lệnh bang chủ, phải ngồi xe đánh lừa, là một điều mà hắn không thích làm.

Khi cỗ xe vừa đến Lý Độ trấn, thì đúng lúc đêm xuống. Họ đã mất một đêm một ngày trên đường dài.

Mai Tứ Mảng cho xe dừng lại, hỏi:

- Bang chủ sẽ đợi Kim cô nương tại đây!

Kim Yến Tử đáp:

- Mấy năm trước, tôi có đến thị trấn này và trọ tại Lý Gia khách sạn, tôi quen nơi đó, nên bảo nghĩa muội thuê phòng chờ tôi!

Mai Tứ Mảng cười nhẹ:

- Trái lại, đây là lần thứ nhất tại hạ đến thị trấn này, chẳng rõ Lý gia khách sạn nằm trên con đường nào?

Kim Yến Tử ngồi trong xe, thò đầu ra nhìn một chút, mỉm cười đáp:

- Thị trấn này rất nhỏ, chỉ có một con đường lớn thôi, Lý gia khách sạn ở tại...

Vừa lúc đó, có tiếng rống vang lên, tiếng rống làm chấn động một vùng rộng lớn, tiếng rống của một con báo lìa rừng.

Nơi đây gần thị trấn, làm gì có tiếng báo?

Kế tiếp từ hướng Nam, hướng ứng theo tiếng rống, có tiếng trống vang lên. Tiếng rống vang một, tiếng trống vang hai, rồi từ nơi hướng Tây, ba tiếng thanh la nổi dậy, sau đó, bốn tiếng cồng từ hướng Bắc vọng đến.

Những tiếng trống, tiếng rống, tiếng thanh la, tiếng cồng vang vọng lên giữa đêm vắng, âm thanh thật quái dị, ai nghe cũng phải rợn người.

Kim Yến Tử là tay nữ hiệp, cũng không tránh khỏi kinh khiếp.

Nàng cau mày, gọi Mai Tứ Mảng, hỏi:

- Âm thanh gì quái dị thế?

Mai Tứ Mảng biến sắc mặt, hấp tấp bảo khẽ:

- Đừng nói gì hết cô nương! Mau vào xe đi! Nhớ giữ im lặng hoàn toàn nhé!

Hắn nhảy xuống xe, dắt con lừa rời cõ đường cái, đến một cội cây gần đó.

Cỗ xe đến chỗ cội cây rồi, trên con đường cái hiện ra mấy người.

Những bóng người đó di động cực kỳ nhanh nhẹn. Họ phải là những nhân vật phi phàm mới có thân pháp ảo diệu như thế.

Mai Tứ Mảng chỉ tưởng ẩn tránh như vậy là chẳng ai thấy kịp, song khách du hành đã thấy hắn rồi.

Một người trong bọn thốt:

- Thanh toán chúng đi!

Một người khác ngăn cản lại:

- Tha cho chúng đi! Mình gây thêm việc làm chi?

Người trước bật cười ha hả:

- Mạng chúng còn dài đấy!

Bọn người đó cất tiếng cười vang, trong thoáng mắt đã khuất dạng trên đường dài. Kim Yến Tử thò đầu ra ngoài mũi xe, hỏi Mai Tứ Mảng:

- Có thể xảy ra việc chi chẳng cát hạ?

Mai Tứ Mảng thở dài:

- Hiện tại thì không! Họ chẳng chạm đến chúng ta thì chúng ta nên tránh họ!

Kim Yến Tử cau mày:

- Tội gì phải tránh họ? Họ đáng sợ lắm sao?

Mai Tứ Mảng trố mắt:

- Chẳng lẽ cô nương không biết họ là những ai?

Kim Yến Tử chú ý:

- Họ là những ai?

Mai Tứ Mảng trầm giọng:

- Cô nương đã nghe giang hồ đề cập đến Tứ Ác Thú chứ? Bốn người đó tung hoành khắp bốn tỉnh Xuyên, Ngạc, Xiểm, Cam, gieo khủng khiếp nơi nào họ đặt chân đến, nghe họ ở nơi nào là thiên hạ tránh bèn mảng đến vùng đó, sợ mang tai họa với họ!

Kim Yến Tử kêu lên hãi hùng:

- Họ là Tứ Ác Thú?

Mai Tứ Mảng thở dài:

- Đúng vậy! Và đủ cả!

Kim Yến Tử lộ vẻ sợ hãi ra mặt:

- Nghe nói Tứ Ác Thú mỗi người hùng cứ một phương, ngày thường không năng lui tới với nhau, bỗng dưng hôm nay lại vây đoàn như thế này, hẳn phải có nguyên nhân quan trọng?

Mai Tứ Mảng gật đầu:

- Cai đó đã hẳn rồi! Nếu không phải là một công tác quan trọng thì có khi nào họ xuất hiện cùng một lúc? Song, tại một thị trấn nhỏ bé như thế này, có sự gì quan trọng khiến họ cùng hiệp nhau đủ cả bốn người đến thế?

Kim Yến Tử chợt biến sắc, nàng giương tròn mắt nhìn qua màn đêm, trên con đường dài dẫn vào thị trấn. Con đường vắng lặng, không một tiếng động, không một bóng người.

Nàng hấp tấp hỏi Mai Tứ Mảng:

- Cát hạ thấy họ đi về đâu chẳng?

Mai Tứ Mảng đáp:

- Chẳng như họ vào ngôi nhà ở cuối đường!

Kim Yến Tử xanh mặt:

- Ngôi nhà đó là Lý gia khách sạn đấy! Nguy rồi!

Mai Tứ Mảng biến sắc:

- Lệnh muội có châu báu bên mình chẳng?

Kim Yến Tử rung rung giọng:

- Chẳng những có châu báu, mà lại có nhiều! Có rất nhiều!

Nàng loay hoay định bước xuống xe, Mai Tứ Mảng giữ nàng lại:

- Cô nương còn suy yếu, không nên vọng động!

Kim Yến Tử hết sức khẩn trương:

- Họ có vũ công tuyệt đỉnh, nghĩa muội tôi làm sao chống cự nổi với họ? Dù tôi chưa khôi phục công lực, tôi cũng phải làm gì để cứu nạn nghĩa muội tôi chứ? Chẳng lẽ tôi biết vậy mà an nhiên để cho nghĩa muội tôi thọ hại sao?

Mai Tứ Mảng trầm giọng:

- Nhưng trong lúc này, nếu cô nương can thiệp thì có khác nào lao đầu vào tử cảnh, cùng chịu hại với lệnh muội?

Kim Yến Tử cau mày:

- Thế thì làm sao? Làm sao bây giờ hử cát hạ?

Mai Tứ Mảng gượng điểm một nụ cười:

- Cô nương yên trí! Tại hạ đã có mặt nơi này, tại hạ lại biết được sự tình như thế, có khi nào tại hạ để cho sự việc tự tung tự tác đâu!

Miệng thì nghĩ vậy nhưng Mai Tứ Mảng vẫn chưa nghĩ ra một biện pháp nào.

Kim Yến Tử giục:

- Thế thì cát hạ còn chờ gì nữa mà chưa đến đó, chậm một chút là nghĩa muối tôi nguy thêm một phần...

Mai Tứ Mảng trầm ngâm giây lâu, thốt:

- Họ không động thủ gấp đâu! Từ bao lâu nay, họ nổi tiếng là con người thận trọng bậc nhất trên giang hồ, nhờ họ hành động như vậy, nên chẳng khi nào thất bại!

Y nhìn ra phía trước, nhận thấy Lý gia khách sạn có một tòa tiểu lâu, nhô cao khỏi nóc các ngôi nhà kế cận.

Bỗng y bật cười:

- Luận về tuổi tác thì tại hạ có thể liệt vào hàng thúc bá của cô nương, giả như cô nương không hiềm ty gì thì xin cô nương lên lưng tại hạ, chúng ta đến đó, ẩn nấp trên tòa tiểu lâu, xem họ động tịnh như thế nào...

Kim Yến Tử thở dài:

- Dù làm như vậy là vô lễ, tôi cũng chẳng biết làm sao hơn!

X

Mai Tứ Mảng công Kim Yến Tử bỏ con đường cái, theo con đường nhỏ vòng ra phía hậu tòa tiểu lâu, lấy trên mình ra một đường dây có móc câu ở đầu, quăng đường dây đó cho móc câu móc vào lan can, rồi theo đường dây leo lên.

Tuy khẩn cấp song y không hề hấp tấp, vội vàng, thận trọng phăng lần đường dây tiến lên, chậm nhưng được bảo đảm hơn.

Đáng lý, y giỏi thuật khinh công nhảy lên, nhưng đèo Kim Yến Tử bên mình, dù sao cũng là một sức nặng, y sợ gây tiếng động, thà dùng đường dây, tuy lâu nhưng yên tâm hơn.

Lên đến tiểu lâu rồi, y nhìn xuống thấy tất cả các gian phòng chìm trong bóng tối, chỉ còn một gian có le lói ánh sáng đèn. Trước ngôi khách sạn, có hai ngọn đèn lồng, gió thổi mạnh, đèn chao qua chao lại, bên ngoài xa, cành cây uốn theo gió, lá động xạc xào.

Khung cảnh có phần nào rùng rợn dù là giữa một thị trấn, một nơi có nhiều người trọ.

Dựa cội cây, nơi nào không có ánh đèn chiếu tới, có một bóng người, những

người đó đứng lặng như pho tượng.

Kim Yến Tử thì thầm bên tai Mai Tứ Mảng:

- Nghĩa muội tôi sao ngủ say thế? Cường đạo đã đến cửa mà vẫn không hay biết!

Bỗng từ trong bóng tối, có tiếng búng ngón tay vang lên rất khẽ.

Bốn người lập tức rút đao cầm tay, vọt mình tới một gian phòng đối diện với họ, hai người đến cửa phòng, hai người đến cửa sổ.

Nhưng cả bốn người, chưa ai vào cửa phòng cũng như cửa sổ, đèn trong phòng bỗng cháy lên, ánh sáng chiếu rọi ra ngoài.

Bốn người đó giật mình, trụ bộ lại, thủ sẵn đao, đứng im, nhìn chăm chăm vào phòng.

Bên trong, một tràng cười trong trẻo vang lên.

Đêm khuya tịch mịch, một tràng cười bất chợt vang lên có vẻ ma quái, ai nghe lại không rợn óc?

Tiếp theo đó, cánh cửa mở ra.

Một thiếu nữ tuyệt đẹp, tóc xỏa, chùng như vừa mới thức dậy, tay tả vén tóc, tay hữu cầm đèn bước ra.

Nàng vận một chiếc áo dài bằng lụa mỏng, gần như để lộ thân mình.

Mai Tứ Mảng giật mình thầm nghĩ: không ngờ em gái của Kim Yến Tử lại xinh đẹp như thế này!

Bốn bóng người nhìn sững thiếu nữ.

Thiếu nữ, dĩ nhiên là Ngân Hoa Nương, cao giọng hỏi:

- Các vị đại ca đến tìm tôi phải không?

Bốn người đó cùng đáp một lượt:

- Phải!

Họ định thốt lên những lời hung bạo, nhưng mở miệng ra rồi, chẳng còn can đảm thốt được tiếng gì khác hơn tiếng phải gọn gàng.

Họ cũng định tỏ thái độ hung bạo, song người họ như nhũn lại, thành ngoan ngoãn như cừu non.

Ngân Hoa Nương dịu giọng:

- Các vị đến tìm tôi, sao lại cứ đứng bên ngoài mãi thế? Đêm khuya sương lạnh, gió lạnh không khéo lại mang bệnh đấy!

Nàng cười lên mấy tiếng hỏi:

- Các vị không muốn vào phòng dùng một chén trà với tôi sao?

Nàng làm như chủ nhân, có đầy đủ lễ độ đối với khách, ân cần mời khách, như không hề tưởng là họ đến đây để hại nàng.

Bốn người sống sờ, ngây người như tượng gỗ.

Họ hoàn toàn bất ngờ trước một con người không một tấc thép phòng thân. Phương tiện tự vệ duy nhất của nàng là nhan sắc diễm kiều, phương tiện đó là loại vũ khí vô địch chế ngự bốn hung thần vùng Xiêm, Ngạc, Xiêm, Cam bốn tỉnh.

Bỗng một người bật cười quái dị thốt:

- Có nữ nhân tuyệt sắc mời trà, anh em chúng ta đâu thể khước từ mà thành đắc tội vô lễ! Không ai vào thì Hắc Báo Tần Bưu này xin vào trước!

Người đó thân vóc rất cao, vận y phục đen bước tới, dáng dấp trịnh trọng vô cùng, nhưng bước đi rất êm, như bước đi trên nhung lụa, chẳng gây một tiếng động khẽ.

Đứng xa mà nhìn, hẳn phải nhận ra y có vẻ anh tuấn, nhưng nhìn tận mặt thì ai cũng phải hãi hùng. Gương mặt đen như sơn, đôi xương gò má nhô cao, một gương mặt mang vô số vết sẹo đao kiếm, y cười, miệng bành ra, môi và nướu đỏ như máu.

Ngân Hoa Nương nhìn y, cười tươi như thường, chẳng chút kinh hãi:

- Một con người khôi ngô anh dũng như vậy, đâu có thể uống trà! Phải đãi rượu mới được, mà một loại rượu quý mới xứng đáng! Trên đời này, có hai vật dành cho anh hùng là tuyệt sắc và mỹ tửu!

Hắc Báo Tần Bưu bật cười ha hả.

Một người khác cười vang tiếp nối:

- Khá lắm! Nàng ấy xem ra cũng biết điều đó! Chúng ta phải uống với nàng mấy chén mới được!

Ba người kia đồng bước tới.

Một người cao và mập, mặt bự thịt, một người ốm tong teo, mặt tái như xác chết, mũi mất một nửa, tai chỉ còn một vành.

Người cuối cùng thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng dáng đi thì xiêu vẹo, đôi tay không ngừng rung, tuy vậy vẫn đáng sợ như những người kia.

Kim Yến Tử biến sắc, mặt xanh dờn.

Nhưng bên dưới, Ngân Hoa Nương vẫn cười nói như thường, đảo mắt hết nhìn người này đến người khác, thản nhiên mà nhìn, như nhìn người thân thích.

Người mặt thịt vận áo màu hồng bật cười ha hả:

- Hồng Hổ Triệu Cương này đi suốt từ Bắc đến Nam, chưa từng thấy một nữ nhân nào bạo dạn như nàng này! Ta hận không thể nuốt trứng nàng ngay!

Người cuối cùng vận áo trắng cười to:

- Cô nương đừng sợ! Lão ấy nói nghe rợn như thế nhưng cái tâm thì rất tốt!

Y không thốt tay còn rung, y thốt, tay còn rung hơn.

Hồng Hổ Triệu Cương gật gù:

- Bạch Xà Lang Quân nói đúng đấy! Mặt ta không đẹp nhưng lòng ta đẹp! Mặt người đẹp song lòng người sao đẹp bằng lòng ta! Gái nào bị người ôm ấp một đêm thôi thì cảm như phải liệt giường ba ngày đêm liền!

Họ cười nói oang oang nham nhở, toàn là những lời làm đỏ mặt bất cứ nữ nhân nào, liêm sỉ hay vô sỉ cũng thế!

Có điều đáng chú ý là họ không tỏ vẻ nghi ngờ Ngân Hoa Nương có mưu đồ gì hãm hại họ.

Chỉ có người mất nửa mũi, vận áo màu tro, tuyệt nhiên không nhìn Ngân Hoa Nương nửa ánh mắt, chừng như nàng không gây nổi hứng thú nơi y.

Khi y đi qua ngang Ngân Hoa Nương, bất thành linh, y đưa tay chụp cổ tay nàng, bóp mạnh.

Ngân Hoa Nương đau quá, suýt rớt lệ, la lên:

- Oái! Ta tưởng người là người tốt! Không ngờ người cắn trộm như chó! Chó trước khi cắn còn sủa, sao người chẳng sủa?

Người đó lạnh lùng đáp:

- Chó cắn thì sủa, còn lang thì im lặng mà cắn!

Ngân Hoa Nương cười lớn:

- Người là lang?

Người đó đáp:

- Khôi Lang!

X

Vào đến phòng rồi, cả bốn người nhào lên giường, chụp gối kéo chăn mà ngấm, mà hôn, mà ngủ. Rồi họ bật cười vang, cùng kêu lên:

- Thơm! Thơm vô cùng! Nàng ử cái thứ hương gì mà ngủ vào bất ngửa ngáy quá!

Chính Hồng Hồ Triệu Cương ngửi bằng thích. Y rà rà chiếc mũi khắp giường, mũi hít thí như gió luồn khe cửa nghe vo vo!

Khôi Lang cười lạnh:

- Lão nhị đừng quên mục đích của cuộc xuất hành này đấy!

Ngân Hoa Nương cười duyên:

- Vô luận là các vị đến đây với mục đích gì, trước hết phải uống mấy chén rượu với tôi mới được! Uống mấy chén có quan hệ gì chứ? Tưởng các vị không từ chối!

Nàng lấy bốn chén lớn, đặt vào mâm, rót đầy rượu mang đến.

Bạch Xà Lang Quân bật cười khanh khách:

- Tay ngọc rót rượu, thời thường thì rượu phải có độc vậy, có đúng không cô nương?

Bồng Hồng Hồ Triệu Cương ngồi bật dậy, đưa tay vuốt ve tay Ngân Hoa Nương rồi cười lớn:

- Trắng quá! Mịn màng quá! Tay này mà rót rượu, dù có độc ta cũng uống, uống như thường!

Y chụp một chén rượu uống ngay.

Hắc Báo Tần Bư trường mắt nhìn, một lúc lâu, chẳng thấy điểm gì chứng tỏ Hồng Hồ Triệu Cương trúng độc, y đắc ý cao giọng:

- Trước mặt chúng ta mà giám hạ độc, quả thật nàng phải to gan lắm! Nếu không thì cũng là ngu lắm!

Y nốc một chén rượu như Hồng Hồ Triệu Cương.

Mai Tứ Mảng day qua Kim Yến Tử thấp giọng hỏi:

- Cô nương nghĩ trong rượu có độc chăng?

Kim Yến Tử đáp:

- Đại khái thì không có độc đâu!

Nàng hừ một tiếng, tiếp:

- Đáng lẽ, nghĩa muội tôi phải hạ độc!

Mai Tứ Mảng cười nhẹ:

- Nếu làm như cô nương tưởng là sai rồi! Hạ độc trong rượu thì rất dễ bị đối phương phát hiện! Vả lại. Làm như vậy là mạo hiểm, tại hạ chắc chắn lĩnh muội không ngu như thế đâu!

Kim Yến Tử thở dài:

- Nếu vậy, hử nàng có biện pháp gì đó!

Mai Tứ Mảng gật đầu:

- Theo tại hạ nhận xét thì linh muối có thủ đoạn hơn cô nương nhiều! Có lẽ còn hơn tại hạ nữa đấy! Chắc là đêm nay chúng t không cần phải xuất thủ đấy cô nương ạ!

Ngân Hoa Nương mang mâm rượu đến trước mặt Bạch Xà Lang Quân hỏi:

- Công tử có chê rượu của tôi không?

Bạch Xà Lang Quân cười khanh khách:

- Cô nương muốn cho tại hạ uống rượu, ít nhất cũng phải cho món gì nhắm nháp chứ?

Ngân Hoa Nương hỏi:

- Công tử muốn dùng món gì?

Bạch Xà Lang Quân cười bí mật:

- Anh em tại hạ từ xa đến đây, vì món gì, cô nương không biết sao?

Ngân Hoa Nương điềm nhiên:

- Món đó không ngọt bùi, không mặn, không béo, dùng làm món nhắm thế nào được?

Bạch Xà Lang Quân mỉm cười:

- Cần gì phải ngọt bùi mặn béo? Bọn tại hạ có ăn đâu? Tại hạ chỉ nhìn qua thôi! Nhìn thấy món đó rồi, tại hạ xin uống luôn ba chén, chẳng biết cô nương có bằng lòng cho xem chẳng?

Ngân Hoa Nương gật đầu:

- Nếu công tử muốn thấy, tự nhiên tôi phải trình ra, khi nào tôi lại dám chẳng vâng?

Đột nhiên, nàng vén bức màn treo gần giường, tất cả bốn người cùng trở mắt nhìn bên trong bức màn, châu ngọc ánh ngời, nhiều trên chỗ tưởng của bọn Tứ Ác Thú.

Bạch Xà Lang Quân càng rung tay hơn.

Hồng Hồ Triệu Cương đưa tay bốc một nắm hạt châu, cười lớn:

- Nhiều! Nhiều quá! Làm xong cái nghiệp vụ này, chúng ta có thể giải nghệ, hưởng thụ suốt đời cũng còn thừa!

Bạch Xà Lang Quân cười híp mắt:

- Rất tiếc! Châu ngọc này là vật có chủ! Muốn hưởng thụ, chúng ta cần phải có sự đồng ý của cô nương này chứ?

Hồng Hồ Triệu Cương hét lớn:

- Bất cứ nàng bằng lòng hay không, ta cũng mang đi hết!

Ngân Hoa Nương cười:

- Các vị cứ mang đi! Tôi biết thế nào các vị cũng đến nên chuẩn bị sẵn chờ các vị đấy!

Hồng Hổ Triệu Cương bật cười ha hả:

- Thông minh đó, cô bé!

Ngân Hoa Nương thản nhiên:

- Chẳng những tôi bằng lòng hiến cho các vị số châu báu đó mà tôi còn hiến cho các vị một vật báu vô giá nữa!

Hồng Hổ Triệu Cương trừng mắt:

- Vật báu đó ở đâu?

Ngân Hoa Nương cười nhẹ:

- Tôi nói thế, các vị không hiểu kịp à?

Nàng giật đứt khuy áo, chiếc áo tuột xuống, bày ra một pho tượng thiên nhiên, bất quá chỉ có một lượt sa mỏng bó lấy thân hình nàng.

Không một đường cong nào không tuyệt diệu, không một bộ phận nào không hấp dẫn tột độ.

Tám con mắt như vượt khỏi tròng để biến thành tám ánh lửa chiếu vào pho tượng thiên nhiên đó, đi từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu...

Hồng Hổ Triệu Cương đói hơn hết, nuốt nước bọt ừng ực.

Bạch Xà Lang Quân không rung hai tay mà lại rung trọn thân hình, y lí nhí:

- Cô nương...hiến luôn...?

Ngân Hoa Nương gật đầu:

- Trai lớn lên, trai nào chẳng đa tình? Gái lớn lên, gái nào chẳng động xuân tình? Gái lớn lên không xem châu ngọc là quý, gái chỉ xem trai thích hợp là quý hơn mọi châu báu trên đời! Người ta không tự tử vì châu ngọc, người ta dám chết vì tình!...

Nàng vuốt tay từ ngực xuống háng, xuống đùi, hỏi:

- Các vị xem tôi có phải là gái lớn lên chẳng? Tôi có là con trẻ nữa đâu!

Hồng Hổ Triệu Cương hét lên:

- Đúng! Đúng! Người là gái lớn lên, tràn trề nhựa sống, hừng hực xuân tình!

Bỗng, Hắc Báo Tần Bư cao giọng:

- Người có thân hình hấp dẫn như vậy, muốn tìm bao nhiêu trai mà chẳng có? Tại sao người lại tìm bọn ta, người định giở trò quỷ gì ấy chứ?

Ngân Hoa Nương cười nhạt:

- Đành rằng các vị không là mỹ nam tử, nhưng các vị là đại anh hùng. Có thiếu nữ nào không thích anh hùng? Tôi...

Nàng có vẻ thẹn, cúi đầu một chút, cười duyên tiếp:

- Tôi chỉ thích anh hùng thôi!

Hồng Hổ Triệu Cương bật cười hắc hắc:

- Người nói đúng đấy! Chỉ có anh hùng mới sánh với người! Chứ cái bọn nam nhân thông thường thì liếm chân người cũng không xứng đáng, hòng gì được người lưu ý đến!

Đột nhiên, Ngân Hoa Nương thở dài:

- Tuy vậy, có một điều rất khó khăn cho tôi!

Hồng Hổ trừng mắt:

- Điều gì?

Ngân Hoa Nương đảo mắt tình tứ nhìn khắp bốn người, đoạn thốt:

- Châu ngọc có thể chia ra bốn phần đồng đều, còn tôi chỉ có một thân...

Hồng Hổ Triệu Cương lại hét to:

- Trong bọn, chỉ có ta là chưa vợ, người phải thuộc về ta chẳng phải chia chác ra mấy phần cả, trọn vẹn về ta là cái chắc!

Ngân Hoa Nương gật đầu:

- Được làm vợ Triệu công tử thật phúc hạnh cho tôi biết bao! Bất quá...

Nàng kín đáo liếc sang Hắc Báo Tần Bưu.

Hắc Báo Tần Bưu cao giọng:

- Triệu lão nhị! Châu ngọc tôi nhường cho lão nhị cả đó, tôi chỉ nhận phần nàng thôi!

Hồng Hổ Triệu Cương bật cười cuồng dại:

- Giả như ta không bằng lòng! Người định lấy cái vai đại ca bức hiếp ta à? Phải biết, nếu ta không nhường thì thân phận đại ca là của ta mới đúng đó!

Hắc Báo Tần Bưu sôi giận:

- Người không phục?

Hồng Hổ Triệu Cương cười lớn:

- Ta phục người? Người có gì đáng cho ta phục?

Ngân Hoa Nương cười khổ:

- Nếu vì tôi mà hai vị mất hòa khí thì tôi đắc tội với hai vị biết bao!

Bạch Xà Lang Quân cười vang:

- Nàng ấy nói đúng đó! Đại ca và nhị ca đừng tranh chấp với nhau nữa, người ngoài sẽ cười chúng ta đó! hãy để nàng tự chọn ai trong bốn chúng ta, tùy theo cái thích của nàng!

Y cho rằng, trong bốn người, chỉ có y là đẹp trai nhất, y chắc thế nào nàng cũng chọn y nên đưa ra giải pháp đó.

Hồng Hổ Triệu Cương bỗng reo lên:

- Hay! Cách đó hay!

Y tiếp:

- Chọn ta đi, ta nhất định yêu người suốt đời, chẳng bao giờ phụ phàng người!

Ngân Hoa Nương cúi đầu cắn môi, mắt hết liếc người này đến người kia.

Hắc Báo Tần Bưu vỗ ngực ỳnh ịch:

- Người thích ai, cứ nói! Đừng sợ chi hết!

Hồng Hổ Triệu Cương lập tức hét lên:

- Giả như người chọn ta, người cứ nói, cứ mạnh dạn nói đừng sợ chi cả! Cái bọn này, nếu có ai động đến chân lông, ta bóp nát kẻ đó ngay!

Ai cũng nghĩ là Ngân Hoa Nương sẽ chọn mình, bởi ai cũng tưởng rằng mình trên hơn tất cả.

Làm cho một người mê mệt mình không phải là để cho phần đông thiếu nữ, hưởng hồ làm cho nhiều người mê mệt? Tất cả những người hiện diện mê mệt đến độ phải tranh chấp?

Mai Tứ Mãng thở dài, không tưởng nổi là Kim Yến Tử có một người em gái lợi hại đến như vậy.

Y cười thầm, thốt khế bên tai Kim Yến Tử:

- Nếu tại hạ chưa luống tuổi, hẳn cũng phải xuống dự cuộc thi rồi...

X